

МІСТО НА ГОРІ

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»
(Євангеліє від Матвія 5:14)

№ 9 (84) 2016

ДУМКА, НАВІЯНА КОМАХАМИ

Життя без Бога дуже схоже на мильну бульбашку: воно може виглядати дуже привабливим, легким та кольоровим, а насправді бути абсолютно пустим...

Юрій ПРИТИКА, м. Тернопіль

У затишку карпатських гір загубився звичайнісінький дерев'яний будинок. Саме там, посеред дрімучого лісу, біля підніжжя гір, мені відхилилась завеса одвічної таємниці, і я зумів зазирнути в її середину...

Спокійно, без суєти мої очі блукали побіленою стелею, раз по раз впираючись то в її нерівну, шершаву поверхню, то в карниз над вікном, то в старенький закритий світильник, що непохитно висів прямо над головою. Під матовим і давно не митим склом, яке з усіх боків прикривало лампочку, було видно комах. Вже неживих. Таке жадане світло стало для них смертельною пасткою. День у день ця комашня проводила свій час у пошуках їжі, а щовечора дошкуляла мешканцям будинку, літаючи цілими ескадрильями навколо люстр, бра, торшерів і навіть звичайнісіньких голик «економок». Саме в таких нічних танцях їх найбільше й гине – цих поціновувачів штучного світла. Адже жоден метелик, який вночі знаходиться в радіусі досяжності світла, не в змозі протистояти спокусі летіти на нього. Він просто не має достатніх внутрішніх ресурсів, щоб осилити звабливий потяг. А отже, наражаючись на небезпеку, притьмом летить на ймовірну смерть. Звичайно, комахи не можуть второпати, що електричне світло, яким би яскравим воно не було, не принесе їм і кра-

плі задоволення. Сотні разів поспіль б'ючись своїми крихітними тільцями об скло, в абсурдності цього вони, звісно, не знаходять виходу.

Безліч раз уже споглядав подібну

картину, але не розумів усієї глибини та водночас простоти баченого... Перед сном так іноді трапляється, що із тисячі думок, які потроху вгамовуються, стають більш млявими, якась одна, не знаходячи собі місця в голові, витворює щось таке, від чого тіло стискається в бентежному передчутті, а груди стають замалими для наповненого силою і життям серця... І ось – ця думка! Штучне світло гріха вабить

нас не менше, ніж лампочка комах. Усе, що в кольорі, що гарно виглядає, пахне, що обіцяє швидкий прибуток, легке задоволення, мало зусиль, що приносить насолоду для тіла, дає віху й славу, – усе це манить. Більше того! Хоч людина й має в собі, на відміну від крильчастих, завдаток сили духа, вона також не здатна сама впоратись із спокусою. Але в цьому плані у нас є альтернатива – Бог. Дозволивши Йому в усьому скеровувати себе, ми житимемо відповідно до Його задуму, безпечно та в повноті радості. Адже Творець подбав навіть про комашню: вдень, коли сонячні промені огортають усю землю і все стає видиме, атмосферний тиск не дозволяє їм літати надто високо, аби це спричинило їхню загибель, і їжу вони знаходять внизу. Наскільки ж більше всього доброго Він передбачив для людей!

Вседержитель усе сотворив ідеальним, наповнив сенсом і подарував радість. Людину полюбив так сильно, що в знак цієї найвищої любові дав їй свободу вибору. Але в житті, на жаль, часто трапляється, що людина обирає не той шлях, летить на штучне світло. Колись і я ганявся за ілюзією успіху, насолоди, щастя. Я шукав, я жадав, я волів кращого, але майже щонаочі мої плечі здригалися від душевного крику й розпачу. Маючи багато чого, я ні в чому не знаходив справжнього задоволення. Звісно, інколи я міг забутись і відчувати себе щасливим, але цьо-

Спасіння в Ісусі

го ніколи не вистачало більше, ніж на кілька днів. Сьогодні, розуміючи, що є лише єдина сила, яка здатна мене вберегти і забезпечити усім не лише тут, на землі, але й привести у вічність, де вже не буде ні сліз, ні горя, де Небесний Отець обійме й одягне вінець, я задоволений і щасливий. Цією єдиною силою, єдиним моїм спасінням є Ісус Христос. Це Він помер за мої гріхи, і це Він здатний наділити мене снагою жити вдень при сонячних променях і перемагати вночі спокусу йти наосліп за примарним світлом, що несе облуду й смерть.

Тепер я радію кожному дню, сонячному й похмурому, теплому й прохолодному, радію весняному й осінньому дощику, радію кожній посмішці, радію батькам та друзям, радію смачній їжі, радію, коли бачу маленьких, ще зовсім незграбних діток і стареньких, немічних дідусів та бабусь. Сьогодні я можу бути щасливим лише тому, що знаю Ісуса Христа!

Отче Небесний!
Я приходжу до Тебе
в ім'я Сина Твого
Ісуса Христа і прошу
простити мої гріхи. **Спаси мене з великої милості Твоїї.**
Дай мені осягнути
Твою любов, зрозуміти і прийняти голгофську жертву. **Господи, я вірю, що Ти чуєш мою молитву.** **Дякую Тобі за спасіння. Амінь.**

Людині, що є вінцем Господнього творіння, було призначено вічно блаженствувати в раю, але наші прабабки не вберегли цього Божого дару. Що ж стало причиною їхнього гріхопадіння? Голод? Ні, адже Адаму і Єві було дозволено їсти з усіх дерев, крім одного. Статевий потяг? Але ж їм було заповідано плодитися і розмножуватися. Прагнення до влади? Однак людина для того була й створена, щоби панувати «над усією землею». Тобто з самого початку люблячий Отець дав людству все необхідне. Та вже перші його представники захотіли бути «як боги», аби знати, що таке добро і зло. Спокусившись на умовляння змія, вони впустили у своє серце гординю, щоб задовольняти почуття власної вищості, зверхності. Тому, згідно з християнським ученням, гординя є найстрашніше зло, яке розділяє людину з Творцем і підштовхує її до всіх інших переступів.

Гордовитості притаманний дух суперництва, в ньо-

КОРІНЬ УСЯКОГО ЗЛА

му сама її природа. Вона не задовольняється лише тим, що людині потрібно, і вгамовується аж тоді, коли має більше, ніж у сусіда. Пишається, що є багатшою, розумнішою або красивішою. Порівняння збуджує зверхність, зарозумілість. Усвідомлення вищості – бальзам на душу гордія. Він прагне її у всьому: в матеріальному забезпеченні, соціальному статусі і навіть у тому, щоб члени його сім'ї мали переваги над оточуючими. І чим більше в людині зазнайства, тим сильніше вона ненавидить цю рису в комусь. Їхні почуття зверхності нібито міряються силою. Змагання за кращість змушує вишукувати сучок в оці іншого і не помічати колоди у власному. Недарма в народі кажуть, що рука критикана одним пальцем вказує на ближнього, а трьома – на себе самого.

Буває й інакше. Людина впевнена, що не підвлад-

на гордині, бо сама надмір принижує себе. На перший погляд, така поведінка може сприйматися за смиренність. Але справжня смиренність – це не навмисне підкреслювання власної нікчемності, а повна покора перед Богом. Покірливий же ніколи не акцентує увагу на своїй персоні. Тобто манера

зосереджуватись на власній жалюгідності насправді свідчить про те, що така людина має в собі вірус гордині, просто він прихований.

Часто гординю ототожнюють з внутрішньою потребою людини бути значимою для когось. Але це не зовсім вірно. Похвалою від матері тішиться дитина, дружині приємно чути компліменти від свого чоловіка, кожен християнин чекає почути від Ісуса «рабе добрий і вірний, увійди до радощів пана свого». Піднесення, яке захоплює нас від усвідомлення, що нами задоволені, не є гординею. Інша справа, якщо думка «добре, що я зробив комусь приємність» трансформується в «мабуть, я дуже хороший». Адже самозамилування – це і є нічим не прикрита гординя. Якщо похвала є головною метою нашої діяльності і ми постійно прагнемо дифірамбів та слави, то це яв-

но свідчить про сердечний порок. Але і протилежне, коли людину зовсім перестав цікавити, хвалити її чи осуджують, не завжди ознака смиренності. Критичною точкою гордині в такому разі може бути позиція «я вище від цього», тобто абсолютне нехтування іншими.

Почуття, про яке йдеться, з початку світу спричиняє найбільше нещастя – в кожному народі, колективі, родині. Гординя всюди викликає образи, пригніченість, гнів, веде до ворожнечі. І не тільки між людьми, але що найстрашніше – між людиною і Богом. Недарма ж апостол Павло закликає: «Одягніться покорою, бо Бог протривить гордим, а смиренным дає благодать». Тож людина, яка не прийме цю істину, не зможе пізнати Бога. А життя кожного з нас – в Його руці. Він визначає наші дні, в наших ніздрях – Його дихання. Саме Він – початок і кінець всього.

За матеріалами богослова
Клайва ЛЬЮІСА

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божа мета – ввійти у кожне серце

У минулому номері газети була надрукована стаття Ростислава Білосевича «3 місць довічного ув'язнення». Вона викликала чималий інтерес читацької аудиторії. Редакція та автор отримали багато відгуків. Тож продовжуємо знайомити небайдужих людей з тим, як з Божою допомогою можна змінюватися на краще навіть за тюремними мурами. За п'ять років служіння в'язням та листування з ними Ростислав Михайлович отримав сотні листів з неволі, від тих, хто у своїй більшості, мабуть, уже ніколи не побачить світ інакше, як через ґрати. Цей добрий самарянин на відповіді їм (не достойним, на думку багатьох, навіть згадки) присвячує багато часу. Колишній викладач університету (зараз уже на пенсії), інтелігентний, освічений, законслухняний, у всьому дуже правильний, він зміг стати для арештантів справжнім другом. Мимоволі захоплюєшся Богом, що здатний відкрити серце такого поважного чоловіка до сприйняття людей, душі яких були, мов стічні води...

3 дозволу засуджених публікуємо уривки з листів до їхнього духовного наставника Ростислава Білосевича.

...Я був уже готовий до самогубства. Та одного вечора сказав: «Боже, якщо Ти є, допоможи мені». Почав розказувати Йому всі свої біди, каятися, просити прощення. Тоді вперше в житті відчув велику силу, доброту й таку любов, що й не думав, що таке може бути. Ніби злетів у небо. Сльози лились, руки самі гладили грудну клітку, де серце. Хто ж там такий? Розумів, що заслуговую, аби мене рвали на куски, але любов, добро і благодать сильніші. В той же момент десь взялася така віра, що знав на мільйон процентів: станеться точно, чого б не побажав. Але не насмілювався просити, боявся образити Того, Хто в мені. І тут чую якийсь дивний скрип у серці, потім слова: «Отче наш...» Думав: цей голос чий? Хто це в мені говорить? Несподівано сам почав молитися. І все те було набагато краще, чим пишу, бо я не в силі передати любов, яку переживав, те, що комусь потрібен, ту віру, і те добро, і ту велику силу, коли точно знаєш, що то Бог. З тих пір пройшло уже дванадцять років. Щодня молюсь і читаю духовну літературу (Біблію прочитав уже разів 45-50), прошу прощення тричі на день – за кожну грішну думку, за кожне слово, сказане не так. Бог мене уздоровив, забрав багато пороків...

Микола К.

...Испытываю безграничную радость и счастье после заключения завета с Господом [водное крещение] и до сих пор нахожусь под волнующими впечатлениями от этого события. Для меня это очень важный и ответственный шаг. Верю,

что Господь наполнит меня силой и мудростью, чтобы на протяжении всей жизни я остался верен клятве, которую дал Ему, крестившись. И Бог действительно проводит со мной работу. Из моего лексикона уже полностью исчезли ругательства и вульгарные слова. Я стал намного спокойнее и уравновешеннее. На многие вещи смотрю другими глазами и совсем иначе воспринимаю окружающий мир. Благодаря вам, всем нашим наставникам, начал видеть смысл жизни в служении Богу. Для меня стало нормой – молитва и чтение Библии. Размышляя над ее содержанием, я открыл для себя новый – божественный мир, в котором живу по-настоящему. Во всем доверился Богу, так как осознал, что Он – моя крепость и защита. Никакой враг не способен одолеть меня и причинить мне вред. Я до конца буду следовать за Господом по пути спасения и прощения. Со смирением готов принять все, что мне уготовано. Это и есть подлинная, достойная жизнь, приносящая полноту радости каждому христианину. Осознав все это, я принял решение служить, трудясь на Его ниве. Это несравнимо лучше, чем проводить дни в суеи и грехах, которые ведут в погибель...

Сергей Т.

...Хоч зараз перебуваю у тюремній камері, але внутрішньо я вільний. Мене радує, що я не залежу від зовнішніх обставин. Бог дав мені таке розуміння, відчуття, що головне – це життя для Нього. А все решта – другорядне, суєта суєт. Коли постійно бачиш перед со-

бою Ісуса, то з Ним пройдеш усі випробування. Головне – довіряти і вірити Йому. У нашому житті все трапляється: і страждання, і спокуси, і злидні, і неволя. Але якщо буде віра, що з Господом все можливо, то хоч і буде тяжко, але все пройде. Адже Ісус страждав і заради того, щоб ми мали силу все долати, і Його муки не порівняти з нашими. Він проведе через усе і ніколи не зрадить. Господь завжди поряд і турбується про нас. Ми теж повинні підтримувати одне одного...

Анатолій С.

...Я не пускав Бога в свою жизнь, поскольку сам был почти как бог и не нуждался в чьей-либо помощи. (Хотя это была только маска.) Но когда понял, что нахожусь уже на краю пропасти, нужно было срочно принимать меры. Ведь известно: сколько бы веревочке зла не виться, а конец будет. Оглядываясь назад, видел сплошные руины и сожженные мосты. Так и начал серьезно задумываться о Боге. Со временем понял, что и в неволе лучше жить с Богом, нежели катиться прямой дорогой в ад. Вначале я не до конца открылся Богу, поэтому не ощутил той радости и прощения, которые приходят к человеку после искреннего раскаяния и полного доверия Ему. Зато после настоящего покаяния я будто груз с плеч сбросил, так тепло и спокойно стало на душе. Принимаю Иисуса Христа в свое сердце, мы тем самым распинаем в себе ветхого человека. А водное крещение олицетворяет его [ветхого человека] похороны. Воистину огромнейшая приви-

Практичне християнство

легия для грешника – стать новым творением в Боге и посвятить Ему свою дальнейшую жизнь.

Нельзя падать духом, ибо неволя – это не смерть. Здесь жизнь продолжается. И если только человек захочет, Творец силен изменить его жизнь, наполнить жалкое существование в тюрьме смыслом, возродит Своей любовью, миром и радостью...

Виктор Ю.

...Тут, у камері, нема з ким спілкуватися на християнські теми. А самому важко. Хочеться зростати духовно, розвиватися, міцніти вірою і горіти духом. Але все по силі і можливостях, які дає Бог. За все Йому дяка і хвала. Я біжу з усіма, хоча здається, що останній. Однак надія ще є, так що продовжую бігти. Надія в мене лише на Господа. Він звільнить мене від усякого гріха, який перешкоджає їти прямою дорогою. Молюсь, щоб Бог запанував у моєму серці, розумі та душі...

Володимир О.

...Якщо зможете, то організуйте і мені таку можливість – відвідувати служіння. Я хочу бути учасником зібрання. Спільна молитва, спілкування і вивчення Біблії дає мені духовне піднесення і укріплює віру. Прагну читати Слово Боже, молитися і йти шляхом, визначеним для мене Богом. Ісус Христос прийшов у цей світ і помер за кожного з нас, грішників, ставши нашою викупною жертвою. Кров Божого Агнца відкупила нас від гріха, прокляття Закону і смерті. І Він єдиний шлях до спасіння – не потрібні ніякі земні посередники. Божий Син є двері у вічність, щоденний наш хліб, дорога, правда і життя. Лише Він дає дихання. Як добре, що спасіння не слід заробляти чи заслуговувати – воно дається просто так, через віру в Ісуса Христа. Тож небеса, на які сподівається кожен, хто увірував, це подарунок...

Василь І.

...Я цыган, являюсь малограмотным, лишь в тюрьме научился немного писать и читать. Но пишу только печатными буквами и то с ошибками, поэтому прошу сокамерников, чтобы они переписывали. Я желал познать Господа, и Он благословил меня этой возможностью, чтобы я мог понимать Его Слово. Я молился к Богу, Он услышал и по Своей благодати даровал спасение. Без Его помощи я никто. Очень благодарю Господа, ибо вижу, что Он принял мои молитвы и изменил мою жизнь. Теперь я стараюсь жить согласно Его Слово и молюсь за жену и дочь, чтобы и они открыли свои сердца для Иисуса Христа. Они мне не пишут, и я от этого

сильно страдаю. Родителей у меня нет, я с детства сирота. Молю Господа, чтобы Его любовь проявилась благословением к нашему с вами общению...

Руслан К.

...К Богу у каждого свой путь. У меня были верующими родители. Мама всегда говорила: «Витя, верь Богу». В детстве она постоянно водила меня в местную церковь. Но уверовал я уже здесь, в тюрьме. Через некоторое время Господь дал мне мечту. Он положил мне на сердце организовать возле своего дома в Ялте палаточный межконфессиональный христианский лагерь для детей, лишенных родительской опеки, и детей заключенных родителей. С тех пор я постоянно об этом думаю. Надеюсь добиться освобождения, так как не должен сидеть, ведь я никого не убивал, в тюрьму попал впервые. Сижу, поскольку никому нет до этого дела из-за равнодушия. Слава Богу, Украина идет в Европу, все законы и инструкции будут изменены. Благодарю вас за участие, благословляю и молюсь ежедневно за вас...

Виктор Г.

...Было это в 2005 году, только что был осужден на пожизненное. Тот год выдался для меня очень тяжелым. Мое состояние тогда я описал бы такими словами: «Ногами босыми по лезвию меча возмездия я брел во тьме кромешной и безрассудно жаждал смерти». Но Бог помиловал меня. Кто-то дал мне маленькую синюю книжку – Евангелие. Но я ее даже не открывал. В то время я находился один в камере. И вот однажды увидел вещий сон. Как будто я в глубоком песчаном карьере, но вместо песка – пепел, серый до черноты, и я ползу на четвереньках к вершине, к свету. Пепел вязкий, склон отвесный, и не за что ухватиться. Вдруг вижу свисающую сверху веревочку белосинего цвета. Я ухватился за нее и стал легко подниматься. И когда уже вылез наверх, то увидел, что веревочку держал небольшой камешек. Очень удивился, что и веревочка, и этот камешек выдержали меня.

Проснувшись, первым делом увидел Евангелие. Торец книжки был белым, а обложка – синей. Сразу понял, что это и есть та спасительная веревочка, с виду тоненькая, но такая крепкая, что я смог выбраться из той ужасной ямы. Начал читать. В тот день я искренне покаялся перед Богом. Со слезами на глазах отдал свое сердце Иисусу. Доверительно сказал Ему: «Возьми мою жизнь, так как я не в силах сам себя сохранить»...

Игорь Ш.

Один з найважливіших принципів християнства – в кожній людині побачити живу душу та допомогти їй примиритися з Богом. І немає значення, яке у неї було минуле – наповнене чеснотами чи, як у даному випадку, кримінальними злочинами.

«СХОВАЙ НОЖІ!.. ЧОГО ЧЕКАЄШ?»

Того пізнього осіннього вечора у моїй душі, як і в кожному кутку нашого спорожнілого дому, панував морок. Від суцільної темряви в домі (в селі у ті роки відключали електроенергію) рятувала свічка... Але й вона вже догорала. Я дивилась на її тремтливий вогник і розмірковувала, як жити далі.

Нібито все, що робила, робила правильно. Вийшла заміж, народила двох синів, тяжко працювала на фермі, щоб викупити дім, чимало надбала до нього. Здавалось би, живи й радій. Але втішатися було нічим. Наш з Олексієм шлюб вже від початку не був щасливим. Але перших чоловік після кожного скандалу каюся, купував квіти, і ми примирялись. Я дуже старалась звити затишне сімейне гніздечко, тому весь час прощала, надіючись на покращення стосунків. Та дуже скоро стало ще гірше – в розпалі кожної сварки він почав погрожувати самогубством. Одного разу бігла за ним лише у нічній сорочці аж до залізничних колій. Коли, наздогнавши, почула його єхидне «думаєш, я можу щось з собою зробити?», то руки опустились зовсім. Зрозуміла, що людина, з якою пов'язала долю, до всього ще й підступна та зла. Потім якось побачила, що моя мама стоїть перед ним на колінах і благає зізнатися, куди він подів миш'як (отруту дала їй подруга з санітарної служби, щоб знищити дома гризунів). Та Олексій навмисне мовчав, аби ми ще більше хвилювались за нього. Таких прикрих моментів у нас було й було... Попри все продовжувала жити з ним, бо вважала, що в дітей має бути батько.

Сподівалась, що відносини хоч якось налагодяться, коли матимемо окреме житло. Тому й переїхали за багато кілометрів від батьківського дому, в село, де можна було отримати хату в кредит. Але райдужні надії дуже швидко поглинулися трясотиною безкінечних конфліктів, безпідставних звинувачень і, врешті, п'яних дебошів. До моральних тортур добавилось ще й рукоприкладство, причому страждала не лише я, а й діти. Вони не раз потерпали від важкої руки батька. Не витримавши, обидва запросилися назад до бабусі з дідусем. Так і осиротів наш дім. А в моїй душі притупились усі почуття й бажання. Іноді навіть закрадалися страшні помисли – покинути цей світ. Про дітей, міркувала собі, подбають мої батьки, вони ще не старі. А я... нікому не потрібна, зайва на землі люди-

на... Саме такі думки знову снували в голові того пам'ятного вечора, коли дивилася на догораючу на столі свічку і здригалася від кожного шереху за вікном – ось-ось мав повернутися Олексій: з яким настроєм він ступить на поріг, лише Богу відомо...

Раптом я почула: «Ховай ножі!» Стрепенулася. Це було – як спалах блискавки вночі, але не злякало мене. Хто це? – подумала, озирнувшись у порожній хаті. Саме ввімкнули електрику, і світло прогнало темряву з кутків кімнати. Через деякий час – той самий голос, лагідний і водночас вимогливий: «Сховай ножі!» Сама не розуміючи чому, пішла у кухню, збрала ножі, виделки і все гостре, зв'язала і сховала в серванті за високою горою тарілок. Тут і чоловік нагодився, без настрою, на підпитку. Не повечерявши, заснув просто за столом. Не стала його турбувати й собі лягла. Десь посеред ночі прокинулася від яскравого світла. Олексій, стискаючи кулаки, стояв посеред кімнати. «Вставай!» – гаркнув. Засліплений нелюдською злобою, він бив мене куди попало, аж поки на мені живого місця не залишилося. Потім, лаючись, побіг на кухню і загримів там посудом. Я знала, що він не може знайти. Але мені було байдуже. Лежала на підлозі і тихо стогнала від болю, що сковував усе тіло. Так і не знайшовши ножа, Олексій повернувся до спальні і процідив кризь зуби: «Я тебе все одно заріжу, жити не будеш». Після

в разі чого, захистить. Хоча виглядала не найкраще – побите, розпухле обличчя, заплакана та ще й одягнута не по сезону. Таку можна було легко прийняти за бродяжку. І в кишені – ні копійки, навіть на квиток не мала. На щастя, у вагон, в якому їхала, контролери не заходили. В обід була вже у Жмеринці. Ще півгодини пішки по колії – і рідний куток. Швиденько прошмигнула знайомою вулицею. На скрип вхідних дверей з кімнати вибіг мій меншенький. «Я так і знав!» – вигукнув радісно...

Після цієї страшної ночі я почала заїкатися, довго кульгала, а ще нажила собі зоб. З чоловіком розлучилися заочно. З'їздила з братом за своїми речами і рештою дитячих. (Олексій уже жив з іншою.) Потім влаштувалася на роботу в дитячий садочок. Час трохи загоїв рани і підлікував душу. Та слід гіркого минулого залишився. В голову часто лізли невтішні, розпачливі думки, що кращого вже не буде. На щастя, вони не справдилися.

Нове, зовсім інше життя відкрив для мене Анатолій – друг з далеких юнацьких років. Коли він іноді заходив, то заводив мову на не зрозумілі для мене духовні теми. (Я ж думала, що залицяється. Та одного разу Анатолій зізнався, що йому не дуже хочеться до мене їздити, але його спонукає Бог.) Весь час просив читати книгу, яку сам подарував мені. То було «Слово життя» – чотири Євангелія з коментарями. Загода знаючи,

верта розмова з Ним омила мою душу, і я стала себе почувати чистою, як ранкова роса. Це незнане досі почуття окриляло, схотілося побувати на зібранні, куди завжди запрошував Анатолій. Відкрито піти було боляко, тому вирішила, що зайду в дім молитви хіба, якщо біля нього ніхто не стоятиме. Але там було людно, отож, думаю, минаю. Та коли порівнялася з хвірткою, мене хтось немов заштовхнув на подвір'я. Зайшла всередину, і страх кудись дівся. Затишно так стало на душі. Подумала: «Я вдома». З богослужіння зрозуміла небагато. Більше задоволення принесло усвідомлення, що стала частинкою чогось надзвичайного, величного і доброго. Була тоді такою натхненною, що всю дорогу додому подумки розмовляла з Богом. Дякувала за ті ножі, що встигла заховати, і свіча мого життя не згасла доточно, за те, що Він вивів мене з дому, який був для мене місцем відчаю, розчарування і горя, за те, що має для мене краще майбутнє...

Такі розмови ведуть з Ним ось уже 20 років, відколи вступила з Господом у завіт. На цьому шляху були і труднощі, і втрати, і печалі, але Він допоміг пережити все. З Його святої ласки бачила багато чудесного та славного, що Він зробив для мене. Передусім – охрестив Святим Духом, Який є для мене Утішителем, Захисником і Наставником. Сিনি також живуть під покровом Всевишнього, обидва покалися, ще в ди-

Людмила Дорошук з дітьми у християнському таборі

ля цих слів упав на ліжку і заснув. А моє понівечене тіло немовби й душа покинула. Навіть думки кудись ділися. І враз знову почула вже знайомий голос: «Чого чекаєш?»

Я наче отямилась: а й справді, що тримає мене в цьому спорожнілому, непривітному будинку? Чекаю, поки Олексій прокинеться і виконає свою обіцянку? Раптом так захотілося жити, як ніколи раніше. Встала і, немов злодій, прокралася до шафи, де лежали документи. Наспіх одягнувшись, покинула ще недавно такий бажаний дім. Тікала, залишаючи позаду мрії про власне житло, благополучну сім'ю та звичайне жіноче щастя. Йшла трасою до самого ранку. Страх, що чоловік кинесться навздогін, підганяв і змушував постійно оглядатися. На залізничній станції, де чекала потяга, намагалася триматися поближче до чергового міліціонера, сподівалась, що той,

що не робитиму цього, я все ж таки обіцяла читати. Та якось Толя, мабуть, уже зневірившись у мені, з досадою кинув: «Хоча навіщо метати перли перед свинями?» І пішов. Це мене дуже зачепило. Спересердя знайшла в подарованій книжці місце про перли і насправді відчула себе... свинею. Адже Господь Бог витягнув мене з мого сімейного пекла, врятував від смертельної небезпеки, а я навіть не подякувала Йому. Там же, в книжці, була й молитва покаювання. Ставши на коліна, вирішила промовити її від щирого серця. Тількино почала, тут мама кличе з іншої кімнати. Лиш повернулася – знову кличе. Моє перше в житті звернення до Небесного Отця. Аж за третім разом дочитала молитву до кінця, покаялась у гріхах і попросила в Бога прощення. Таким чином я прийняла Господа як свого Спасителя. Ця від-

тинстві. З перших днів мого християнства з радістю роблю у Божому домі все, що вмію. Вчителькою у недільній школі (я професійний педагог), працюю координатором у дитячих літніх таборах. Оскільки маю музичну освіту, то керую дитячим хором – він у нашій церкві достатньо великий. На славу Господу Ісусу Христу пишу вірші й музику, а також граю на клавішах та співаю у християнському гурті «Безкрає небо». Мої дні заповнені улюбленими заняттями. Творча діяльність завжди приваблювала мене, і я дуже вдячна Богу, що Він дав змогу втілювати в життя сокровенні мрії моєї молодості. Але найбільше вдячна, що Господь врятував мою душу для вічності. Впевнена, що я потрібна Йому, але Він мені – у стократ більше, бо з Його великої ласки і любові я живу на цьому світі.

Людмила ДОРОШУК, м.Жмеринка

В И СПАСЕННІ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

ВЕРШИНУ ПІДКОРЕНО!

Мандри світом

Мабуть, людина так створена, що час від часу потребує душевного оновлення, зміни повсякденних занять, якогось внутрішнього натхнення. Нещодавня мандрівка в гори подіяла на нас саме таким благодатним чином. Це було сходження на досить високу гору в австрійських Альпах – вершину Зульцкогель, висотою 3016м. Зібравшись біля нашого храму (м.Мюнхен, Німеччина), сонячного суботнього ранку молодь української діаспори разом зі священниками вирушила в дорогу. Вона пролягала через зелені, надзвичайно миловидні баварські Альпи, ведучи нас серпантином до їхньої ще вищої частини, вже у сусідній країні – батьківщині видатного композитора Вольфганга Амадея Моцарта (можливо, казкові краєвиди гір неподалік рідного Зальцбургга якраз надихали його на створення прекрасної музики). Нам було приємно споглядати чисту, незайману природу,

соковиту зелень, місцями вкриту квітами, гладеньких добірних корів, що живилися тими свіжими, запашними альпійськими травами.

Біля підніжжя гори перед початком підйому на вершину ми щиро помолились. Сходження мало стати для нас спонукою до роздумів і символом нашого особистого єднання з небом. Священик порадив нам долати втому та черпати сили на кожен наступний крок угору думкою: «Тобі, Господи!» Тож підіймалися, наснажені підбадьоренням, сповнені енергії та піднесеного настрою. Звивистими стежками, долаючи велике і мале каміння, перестрибуючи потічки та час від часу тамуючи спрагу кришталево чистою джерельною водою, наближались до цілі.

Аж раптом насунулися хмари і почав падати дощ. Я подумки просив Господа, щоб він не був тривалим, аби наш похід не зачмарився негодою. Скоро ми дістались до затишного будиночка, який на тому

маршруті був побудований спеціально для мандрівників. На радість, за час нашого короткого відпочинку небо проясніло, виглянуло сонце, стало навіть жарко. Стежина повела нас далі, мимо мальовничого озера, і потім все стрімкіше й стрімкіше по кам'янистій горі, на якій вже навіть не росла трава. Якийсь час нам ішлося, наче ізраїльському народові пустелю, – непросто. Та нас постійно тишив освіжаючою прохолодою великий струмок, що протікав повз. Але от і він позаду. В полі зору лишилася тільки скеляста поверхня.

Незважаючи на фізичне навантаження і втому, в якусь мить мені захотілося співати (спів – одне з моїх улюблених занять). Тим паче, що в оточенні гір була чудова луна. Ніби вивравшись на волю з рамок цивілізованих правил, суспільного, часто нещирого, зовнішнього етикету, співав на повні груди. Друзі навіть дивувалися, звідки бралось стільки сил і наснаги, адже підйом був важким, казали, що, коли слухають спів, їм значно легше йти вгору.

Незабаром у супроводі

мого півтори- або й двогодинного співу (голос і все, що маю, маю не від себе, а від Господа!) ми дісталися на вершину. Спочатку зробили довгий привал: підкріплювались бутербродами, пригощаючи один одного, обмінювались враженнями, милувались неймовірними краєвидами. А відпочивши, приступили до найважливішого (принаймні для мене) – спільної подячної молитви.

Так, молитись на вершині гори висотою понад 3000м – це щось дуже хвилююче і особливе. Бо там відчуваєш себе начебто й сильним, підкорювачем вершин, але водночас таким крихтним і слабким перед могутністю навколишніх гір... Та могутність мимоволі спонукає задуматись над величчю Творця. Якщо гірські масиви такі велетенські, грізні, неосяжні, то наскільки ж більш потужним і величним є Той, Хто їх створив!

Дехто гадає, що, піднявшись на високу гору, ми ніби стаємо ближчими до Бога. Однак у мене інше сприйняття. Я так не вважаю. Адже Бог є всюди-присутнім – і в найнижчих глибинах, і на найвищих

вершинах. Безмежні космічні простори, незчисленні таємничі галактики, незбагненна вічність – все це «діло рук Його». І та гора, на яку ми вийшли, є всього лиш мікроскопічним горбиком на тлі всесвіту. Звісно, наблизити в просторі нас до Бога вона не в силі. Але на верхів'ї з нами справді стаються дивні метаморфози: зникають гордіня, зарозумілість, самовпевненість, натомість приходять смирення, відчуття своєї мізерності й крихкості, розуміння потреби в Господі, благоговіння перед Ним та бажання прославляти Його всім своїм єством і дякувати за важливу роль нас самих у цьому прекрасному світі.

Р. S. Ми з другом, спускаючись униз, пішли через тунель, який пролягав біля нашого маршруту. Там чомусь дуже схотілось заспівати нашу улюблену пісню «Бандуристе, орле сизий». Вона близька нам, адже в ній ідеться про тугу за батьківщиною на чужині, тому й линула вона від душі... Правда, нас є «кому привітати», але сумно тому, що рідні вдома, а ми в далекому краї...

Володимир МЕЛЬНИК,
м.Мюнхен (Німеччина)

Одного разу до Майстра прийшов молодий хлопець.

– Я прийшов до тебе, бо відчуваю себе таким жалюгідним і нікчемним, що мені не хочеться жити. Всі навколо кажуть, що я невдаха, тухтій і дурень. Прошу тебе, Майстре, допоможи мені.

Майстер, мигцем глянувши на юнака, квалливо відповів:

– Вибач, але я зараз дуже зайнятий і ніяк не можу тобі допомогти. Мені потрібно терміново владнати одну дуже важливу справу, – і, трохи подумавши, додав: – але якщо ти погодишся допомогти мені, то я із задоволенням допоможу тобі.

– Залюбки, Майстре, – пробурмотів той, з гіркотою відзначивши, що його в черговий раз відсувають на другий план.

– Добре, – сказав Майстер і зняв зі свого лівого мізинця невелику каблучку з гарним каменем.

– Візьми коня і скачи на ринкову площу! Мені потрібно терміново продати цю каблучку, щоб віддати борг. Постарайся взяти за неї щонайбільше і ні в якому разі не погоджуйся на ціну, нижчу від золотої

ЗНАЙ СОБІ ЦІНУ

монети. Їдь і повертайся якомога швидше!

Юнак узяв каблучку і поскакав. Приїхавши на ринкову площу, він став пропонувати коштовність торговцям, і ті спочатку з цікавістю розглядали його товар. Але варто було їм почути про золоту монету, як вони тут же втрачали до каблучки будь-який інтерес. Одні відкрито сміялися йому в обличчя, інші просто відверталися, і лише літній торговець люб'язно пояснив йому, що золота монета – це занадто висока ціна за такий перстень і що за нього можуть дати хіба що мідну монету, в крайньому разі – срібну.

Почувши слова старого, юнак дуже засмутився, адже він пам'ятав наказ Майстра ні в якому разі не знижувати ціну. Обійшовши весь ринок і запропонувавши каблучку добрій сотні людей, юнак знову осідлав коня і по-

вернувся назад, пригнічений невдачею.

– Майстре, я не зміг виконати твого доручення, – з сумом сказав він. – Я міг би виручити за каблучку пару срібних монет, але ж ти не велів погоджуватися менше, ніж на золоту. А ця каблучка стільки не варта.

– Ти щойно промовив дуже важливі слова, синку! – відгукнувся Майстер. – Перш ніж намагатися продати цю річ, непогано було б встановити її справжню вартість. Ну, а хто може зробити це краще, ніж ювелір? Тож скачи до ювеліра та запитай у нього, скільки він запропонує нам за каблучку.

Але, що б він тобі не відповів, не продавай персня, а повертайся до мене.

Юнак знову скопив на коня і відправився в дорогу. Ювелір довго розглядав каблучку через лупу, потім зважив її на маленькій

Притча

вазі і, нарешті, звернувся до юнака:

– Передай Майстру, що зараз я не можу дати йому більше, ніж п'ятдесят вісім золотих монет. Але якщо він дасть мені час, я куплю каблучку за сімдесят.

– Сімдесят монет?! – юнак радісно засміявся, подякував ювелірові і щодуху помчав назад.

– Сідай сюди, – мовив Майстер, вислухавши жваву розповідь хлопця. – Зауваж, сину, що твою істинну вартість знає лише Той, Хто створив тебе. І ти – як ця каблучка – дорогоцінний і неповторний! Пам'ятай про це завжди.

ЗАПРОШУЄМО ВАС
НА БОГОСЛУЖІННЯ

